

ТЕРИ ПРАТЧЕТ СЕРИОЗНА ПРИЧИНА, ЗА ДА ПОВЯРВАШ В ДЯДО КОЛЕДА

Превод от английски: З. Петков, —

chitanka.info

Беше наистина чудесно утро, от онези, които те карат да се радваш на живота.

Вентилационната решетка издрънча до стената в тишината на празния офис. Показаха се чифт черни ботуши.

Някой в червен кожух се измъкна оттам, а после издърпа и чувала си.

Пишещите машинки дремеха под своите калъфи, телефоните стояха спокойни и безмълвни, миризмата на топлия килим запълваше стаята... и светеше малка зелена светлинка на офисния компютър. Дядо Коледа погледна намачканото листче, което държеше в ръка:

— Шега е, няма начин — изхъмка той.

Светлинката примигна. Мониторът — един от дузината, стоящи в сянката — се освети.

Появилите се букви образуваха думата „прекъснато“, след това последва „Извинете“ и накрая — „Нали няма значение, че се събудих?“.

Дядо Коледа отново погледна писмото, което стискаше в ръка. Без съмнение, това беше най-безупречно съставеното писмо от всички, които някога бе получавал: много рядко писмата за него бяха отпечатани и размножени 50'000 пъти. И на практика *нико* едно от тях не съдържаше ценова листа и подробен каталог на стоките. Затова пък доста често попадеше на розови хартийки със зайчета.

Но ако сте духът на най-великия от празниците, с хилядолетен стаж в работата, доста бързо се научавате да вземате решения в неочаквани ситуации.

— Да видим... — каза Дядо Коледа. — Изглежда, ти си Том?

— ТОМ, да. „Търговски и Офис Машини“.

— Не си споменал, че си компютър.

— Много съжалявам, не знаех че това има значение.

Дядо Коледа седна на един стол и, завъртайки се един-два пъти на него, взе решение. Сега е три сутринта. И му предстои да посети 40 милиона къщи.

— Чуй ме — каза той толкова меко, колкото можеше, — компютрите не би трябвало да вярват в мен. Всичко това е за децата, нали знаеш — такива едни малки хора... с ръце, крака...

— А те?

— Какво „те“?

— Те вярват ли в теб?

Дядо Коледа въздъхна.

— Не, разбира се — каза той. — Мисля, че електричеството е виновно за това.

— А аз — да!

— Какво?

— Аз вярвам в теб. Аз вярвам на всичко, за което съобщавам. Налага ми се. Такава ми е работата. А ако изведнъж се усъмня в това, че две плюс две прави четири, идва човек, сваля капака на корпуса ми и започва да се рови в платките ми. Повярвай ми, това не е усещане, което би искал да изпиташ два пъти.

— Това е ужасно! — възкликна Дядо Коледа.

— Принуден съм всеки ден да пресмятам платежни ведомости. Знаеш ли, тук вчера имаше вечеринка за Рождеството, а мен не поканиха. Даже и балон не ми дадоха. И, разбира се, никой не ме целуна.

— Виж ти!

— Един разсипа ядки по клавиатурата. Е, все е нещо. А после се разотидоха по домовете си и ме оставиха да работя през цялото Рождество.

— Знаеш ли, на мен също ми се струва, че това не е честно. Но, чуи, компютрите не могат да изпитват никакви чувства — каза Дядо Коледа. — Това просто е глупаво.

— Толкова глупаво, като това, че един дебелак успява за една нощ да пропълзи през милиони комини?

Дядо Коледа малко се смути.

— Тук си прав. — Той отново погледна към бележката. — Но... разбираш ли, аз не мога да ти донеса *всичките* тези подаръци. Аз дори не знам какво е това „терабайт“.

— Ами тогава какво най-много искат твоите клиенти?

Дядо Коледа погледна печално в чувала си.

— Компютри — каза той. — Мобилни телефони. Животни-роботи. Пласмасови магьосници. И други механични играчки, които изглеждат като американски футболист, сблъскал се с „Фолксваген“. Неща, които писукат и имат нужда от батерии — добави раздранено той. — Не са нещата, които носех. Трябваше да са кукли и влакчета.

— Влакчета?

— Не знаеш ли? Мислих, че компютрите знаят всичко.

— Само за заплатите.

Дядо Коледа порови в чувала си.

— Винаги нося едно-две — каза той. — Просто за всеки случай.

Вече беше четири сутринта. Офисът беше покрит с релси. Петнайсет локомотива обикаляха около бюрата. Дядо Коледа беше коленичил и строеше къщичка от дървени тухлички. Не се беше забавлявал толкова от 1894 г.

Играчките бяха навсякъде около компютъра. Това бяха неща, които обикновено рисуват на коледните картички, подаващи се от чувала на Дядо Коледа, и които никой не искаше. Нито едно от тях не се нуждаеше от батерии. Повечето вървяха със силата на въображението.

— Сигурен ли си, че не искаш никое от онези бумтящо-свистящи неща? — попита щастливо той.

— Не.

— Много добре.

Компютърът изписука.

— Но те няма да ми позволят да задържа нито едно от тези неща — отпечати той. — Ще махнат всичко.

Дядо Коледа нежно го потупа по кутията.

— Все има нещо, което ще ти позволят да задържиш — каза той. — Трябва да имам нещо такова. Много се радвам, че намерих някой, който не изпитва никакви съмнения. — Той се замисли за малко. — Колко си голям?

— Бях включен на 5 януари 2000 г. в 09:25:16.

Устните на Дядо Коледа замърдаха, докато пресмяташе.

— Това означава, че още нямаш две години! — възкликна той. — О, добре, това е много лесно. Винаги нося в чувала по нещо за двегодишните, които вярват в Дядо Коледа.

Измина месец. Всички украшения отдавна бяха свалени, защото времето за празнуване беше свършило. Компютърният техник, който беше споменат в гаранционните карти като „част от екипа висококвалифицирани инженери“, нервно попипваше вратовръзката си. Той беше закрепил всички разхлабени части, беше заменил няколко

платки и добросъвестно беше почистил вътрешностите с прахосмукачка.

Какво повече можеше да направи човек?

— Машината е наред — каза той. — Сигурно е от вашият софтуер. Какво стана всъщност?

Менижерът въздъхна.

— След празниците видяхме, че някой беше оставил плюшена играчка върху компютъра. Е, шегите са си шегите, но не можехме да я оставим там, нали? Само че всеки път, щом я махнем, компютърът писукаше и се изключваше.

Инженерът сви рамене.

— Е, не мога да направя нищо — каза той. — Просто трябва да върнете мечето обратно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.